

ER DU REDD FOR KRIG?

Nå rapporteres det om droner over alt, luftkrenkelser og krigen som kommer. Blir det krig? Hva er truslene? Er det en skapt følelse eller harde realiteter?

Side 2



Har FOR noen betydning?

Side 6



Kjersti Stenseng:
“forsvar og beredskap blir hovedprioritet framover for regjeringen”

Militærbudsjettet

Avisene er fulle av oppslag om velferdsordninger som kuttes i statsbudsjettet. Men nesten ingen skriver om hovedårsaken – den formidable veksten i militærbudsjettet på 55 milliarder. Og det er bare starten. Vil vår velferd bli truet?

Side 3

Hva skjer med helsevesenet?

I Norge lever vi lenger, men med flere sykdommer og større hjelpebehov. De medisinske mulighetene vokser raskt. Hvordan planlegger politikerne å skaffe midler til helsevesenet og kommunene?

Side 5

STOPP OPPRUSTNINGSVANNVIDDET!

Frykten er mitt våpen



I flere uker har befolkningen i NATO- og EU-land blitt utsatt for en strøm av vage, men skremmende rapporter om mystiske droneobservasjoner. Dronene skal ha dukket opp over ulike steder og installasjoner – blant annet flyplasser i Danmark, Norge og Tyskland.

De beskrives som av ukjent opprinnelse og ukjent formål. Ofte vet man heller ikke om de faktisk eksisterer i det hele tatt. Det finnes nemlig ingen beviser for at

Russland står bak noen av disse hendelsene – noe selv vestlige medier innrømmer. Likevel blir vi igjen bedt om å stole blindt på våre politikere og «eksperter». De samme som i månedsvis hevdet at Russland – absurd nok – sprengte sine egne Nord Stream-rørledninger i 2022.

Dette kommer i tillegg til rapporter om kabelbrudd og grensekrenkelser.

Summen av slike fortellinger skaper frykt, og bygger opp under kampanjen

for opprustning og krigsforberedelser. Slike beslutninger bør tas på grunnlag av analyse og logikk, ikke rykter og frykt.

Utenfor Europa ser man annerledes på det.

I store deler av verden ler man faktisk av de europeiske presseoppslagene. For mange utenfor Vesten fremstår denne fryktspredningen som et bevisst politisk virkemiddel.

Blir det krig?

Med massiv opprustning øker mulighetene for krig. Det er all grunn til å være redd.

Både for en verdenskrig som vil gjøre Norge til slagmark og for at norske ungdommer sendes til å støtte NATOlandenes mange «koloni»kriger.

Når alle kanaler forteller oss at vi må ruste opp for å forsvare oss mot Russland: Hvorfor sender Norge militære styrker i år til:

- Å bombe Jemen sammen med USA.
 - På militærøvelse i Elfenbenskysten
 - På øvelse i Sørkinahavet
- Kan de forsvare Norge der?Ikke våre grenser i alle fall. Hva gjør de der da?
- I Jemen hjelper de Israel å få forsyninger slik at de kan fortsette sitt folkemord på Gaza og de øvrige krigene Israel driver. Det har Norge ingen interesse av, men våre redere som gjør store profitter på å seile for Israel har en slik interesse.

- Elfenbenskysten er en av Frankrikes siste støttepunkter i Afrika. Norge har lydig vært med å støtte Frankrike og USA sin krig for å ta kontroll over oljen i Libya og holde økonomisk, politisk og militært nakketak på sine gamle kolonier. Nå holder «Vesten» på å miste kontrollen over øvrige kolonier. Frankrike kan ikke hente Uran til atomkraftverkene til en latterlig pris (40 cent pr. tonn). Nå må de betale markedspris (100-200 dollar pr tonn) til Burkina Faso – noe som mer en tidobler inntektene til Burkina Faso og gir mulighet for å bygge skoler og helsevesen.

- Sørkinahavet er der USA planlegger aggresjon mot Kina. Når Kina (og India og Vietnam) leverer el.biler til 25% av prisen av en Tesla, må de knekkes. Norge er med.

Vesten har flagget ut industrien sin og trodde de kunne beholde makta og inntektene. Det globale sør tar til seg kunnskapen og er i ferd med å vinne den økonomiske makten i verden. Med det følger også politisk makt. Landene tar ikke ordre fra USA/Vesten lenger. Da gjenstår militærmakt. For å knekke alle land som ikke godtar utbytting og slutter å ta ordre, rustar NATO opp. Skal vi være med på det?

Logiske spørsmål som bør erstatte frykt

1. Hva er styrkeforholdet mellom NATO og Russland?
Dette er det mest grunnleggende spørsmålet. Enhver som snakker om «russisk trussel» uten å vise til fakta, bør ikke tas på alvor.

Neste gang du hører noen si at NATO må ruste opp for å forsvare seg mot Russland – be om tall og kilder.

Ifølge det svenske fredsforskningsinstituttet SIPRI så verden i 2024 slik ut:

NATO: 1 500 milliarder dollar – over halvparten av verdens samlede militærutgifter

Russland: 150 milliarder dollar

Av dette står USA alene for rundt 1 000 milliarder, mens Europa og Canada står for 500 milliarder.

Selv uten USA har altså NATO tre ganger så store militærutgifter som Russland.

Sjekk gjerne ut om andre gir fakta og tall om dette. I militær strategi sier man ofte at et angrep krever tre ganger så store styrker som et forsvar.

2. Hvem har egentlig interesse av krig mellom NATO og Russland?
Russland er allerede dypt inne i en kostbar krig i Ukraina. Selv om de har overtaket, er landet ikke i posisjon til å angripe noe NATO-land.

Ukraina og deler av NATO frykter et nederlag. Deres eneste håp kan være å trekke NATO direkte inn i konflikten med soldater og nye fronter.

USA og NATO-ledelsen har i flere tiår

hatt strategier for å svekke Russland, slik man tidligere gjorde med Jugoslavia og Sovjetunionen.

For den som vil forstå denne tankegangen bedre, anbefales Zbigniew Brzezinskis bok;

The Grand Chessboard – American Primacy and Its Geostrategic Imperatives (Basic Books, 1997). Her beskrives hvordan amerikansk utenrikspolitikk bygger på å sikre global dominans – særlig ved å kontrollere Eurasia.

Når vi lar frykten styre, mister vi evnen til kritisk tenkning. Den som kontrollerer frykten, kontrollerer folket. Frykten er blitt et våpen.

Men vi må ikke være dens ammunisjon?

Geir Christensen



Uten innsyn og debatt

Dersom du foreslår en budsjettpost på 5000 kroner i et kommunebudsjett må du ha inndekning. For de 163 milliardene som Støre har lovet Trump og øke militærutgiftene med forelå det før valget ingen forklaring på hvor pengene skal skaffes.

Det var helt umulig å få et eneste parti til å svare på hvor disse 163 milliardene skulle dekket inn, hverken i avisene eller på debattmøter. Å gå inn i et valg uten å svare på dette er å holde velgerne for narr.

Statsbudsjettet gir noen svar og peker uten en retning. De fattigste og distriktene får kuttene.

Heller ingen debatt om opprustningen var det mulig å få til utover en setning: Vi er for et sterkt forsvar. Om grunnlaget for opprustningen og hvem vi rustet opp mot var det helt umulig å få debatt om. Et lokk legges over alle forsøk. Nå sitter vi med et demokratisk valgt Storting som er valgt uten noen offentlig debatt om grunnleggende endringer og uten opposisjon.

Militærbudsjettet

Ingen ser ut til å skrive om, eller kommentere, den kanskje viktigste endringen i statsbudsjettet:

Forsvaret

Budsjettet for Forsvaret er på 179,8 milliarder kroner, en økning på 54,8 milliarder – nesten 44 prosent fra 2025 – og nær en dobling på få år. (Tallene inkluderer krigsbevilgninger til Ukraina.)

Dette er bare begynnelsen.

Etter press fra Trump har statsminister Støre lovet å øke militærbudsjettet til fem prosent av bruttonasjonalproduktet i løpet av de kommende årene. (Eksklusiv militærbevilgninger til Ukraina.)

Støre sier at dette er i tråd med regjeringens «forsvarsloft», som alle partier på Stortinget har støttet, samt Norges nye

nasjonale sikkerhetsstrategi. Norge støtter at NATO skal sette et slikt mål.

Fem prosent av BNP tilsvarer 273 milliarder kroner – en økning på 163 milliarder. Det utgjør 48 750 kroner per innbygger (opp fra 19 640), eller 195 000 kroner for en familie på fire.

Store deler av årets økning skyldes bevilgninger til krigen i Ukraina. Bare rundt 4 milliarder kroner går i 2026 til økte midler egne (NATO-)styrker. Dette vil imidlertid endre seg dramatisk i løpet av få år. Med bestillinger av fregatter, ubåter, helikoptre og annet tungt materiell vil milliardene for alvor begynne å fly.

Statsbudsjettet for 2026 er starten på å omforme Norge fra et velferdssamfunn til en krigerstat. På nesten alle andre områder kommer

det kutt. Dette er en hovedårsak til at kommunenes budsjetter er så stramme – med kutt i skole- og helsetilbud over hele landet.

Også sosiale ordninger som engangsstønad, overgangsstønad og barnetrygd rammes.

Jeg har stor respekt for dem som mener dette er nødvendig, og som erklærer at de frivillig vil gi avkall på sykehjemsplass, beholde mor hjemme, og akseptere dårligere undervisning for barna.

En endring mot militarisering kan oppleves som forståelig hvis Norges territorium er truet av fiender. Hvis fiendene våre er i Palestina, Iran og Kina er forklaringen mye dårligere. Da er det bare næringslivets utenlandsinvesteringer som kan være truet.



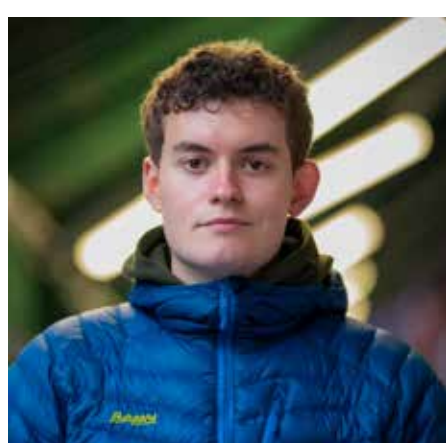
Det er naturlig å stille spørsmålet: Gjør denne opprustningen oss virkelig tryggere?

Tjener den våre nasjonale interesser?

Disse spørsmålene skal vi se nærmere på i denne avisen.
Geir Christensen



Ibrahim Hussaini



Sebastian Hippe

FOR ungdom er etablert

FOR Ungdom er nå etablert. Nyvalgt leder er Sebastian Hippe. Han er vokst opp på gården Hippe i Hillesbygd i Ulnes i Valdres. Nestleder er Rabia Reshetnikova fra Notodden, mens Ibrahim Hussaini fra Færder er organisasjonssekretær.

På samme måte som moderpartiet, er stans i militært samarbeid med land som bryter folkeretten en hovedsak for den nystiftede ungdomsorganisasjonen. Det betyr kamp mot NATO og dermed også våpenstøtten til Ukraina. Mye av vårt ansvar ligger på å forklare hvordan konflikten kan løses diplomatisk.

Kommunene bygger ned

Kan du huske hvilke partier som gikk til valg på dårligere skoler og helsetjenester for to måneder siden?

For kommunepolitikere var statsbudsjettet ingen overraskelse.

«Vi må snakke om å senke standarden og kvaliteten på tjenestene», sier kommunedirektør Stig Roald Amundsen i Malvik. Dette var hovedoppslaget i Kommunal Rapport torsdag 4. september – et blad de fleste kommunepolitiske leser.

Nedbyggingen av kommunesektoren er ingen naturkatastrofe . Når fattige kommuner kutter i velferden mens staten flytter over av penger, er det et resultat av bevisste politiske valg i Stortinget. Det er ønsket – men naturlig nok ikke noe de skryter av. De vil helst ikke at det snakkes om. Bl.a. Høyre, Frp og Ap er i stor grad enige.

Antallet kommuner på den såkalte ROBEK-lista øker. Ved årsskiftet spås det nesten 10 % av norske kommuner vil være satt under statlig administrasjon på grunn av underskudd og ikke bærekraftig økonomi.

Kommunalministeren forbereder nå en «ROBEK 2»-liste – for kommuner som ikke har mulighet til å komme seg ut av ROBEK igjen. Det er ikke aktuelt for staten å ettergi gjeld, blir det sagt. Hva som da skal skje, er uklart.

Budsjettvekst som bløff
I alle statsbudsjett snakkes det om «økninger» i overføringene til kommunene. Også denne gangen: «I 2026 foreslår regjeringen en realvekst i kommunesektorens frie inntekter på 4,2 milliarder kroner, tilsvarende 0,7 %.» (Statsbudsjettet 2026) Slik har det stått i årevis – mens kommunene likevel blir fattigere.

Lørenskog



«Lørenskog må kutte 700 millioner de neste 4 årene og alt som ikke er direkte lovpålagt, står for fall. Kommunedirektør Ragnar Kristoffersen har foreslått kutt på 130 millioner for 2026. Det truer ungdomstilbud, idrett, kultur og helsetilbud i følge sektordirektørene. Direktørene advarer mot utenforskap og

Påstanden om vekst svikter av to grunner:
•Nye pålegg fra staten – som overfører kostnader fra staten til kommunene uten tilstrekkelig kompensasjon. Et ferskt eksempel er barnevernsreformen , som påfører mange kommuner millionutgifter. Dette er bare én av mange «reformer» med store økonomiske konsekvenser lokalt.

•Demografiske endringer – «eldrebølgen» gjør at vi lever lenger og med flere sykdommer. Å bygge ut et verdig omsorgstilbud for eldre er kostbart, men nødvendig. Likevel er det bred politisk enighet om at dette ikke skal prioriteres – vi skal «ta ansvar for egen helse».

Jeg har utfordret ordføreren til å besøke demensboligene og forklare dette der. Når realistiske beregninger av slike kostnader mangler, blir «vekst» i kommunebudsjettene en bløff. Kommunene er bærende pilarer i velferdssystemet vårt – og når de svekkes, svekkes også vår felles trygghet. Kun lovpålagte oppgaver?

«Bare lovpålagte oppgaver» er svaret mange kommunedirektører gir når de kutter. Problemet er at svært lite forebyggende arbeid er lovpålagt.

Et eksempel: Varmebasseng og trening for revmatikere koster penger – men det er langt billigere enn at en av dem havner i rullestol eller på institusjon. Her får vi raskt en vond spiral.

Den reelle debatten i mange kommunestyre handler derfor om hvilke lovpålagte oppgaver som kan begrenses eller fjernes.

Å være lokalpolitiker uten reell handlekraft kan være frustrerende.

Her er noen eksempler fra kommunene:



Kongsberg i vekst og krise

Jeg har vært kommunestyrerepresentant i 28 år, men aldri opplevd at det har vært så kritisk som nå i min kommune, Kongsberg. Det ligger an til et underskudd, stipulert til ca 80 millioner. Dette underskuddet kommer sjøl om skatteinngangen er 147 millioner over budsjett, Kongsbergs næringsliv går så det suser. Det produseres våpen, må vite. Og det slår ut i lønninger til de ansatte og økt skatteinngang.

Men, også med denne økte skatteinngangen, blir det et stort underskudd. Det er lagt opp til nedleggelser av skoler. I år er det lagt ned en kommunal barnehage og

en grendeskole og flere skoler skal under kniven. Helse og omsorg blir barbert ned til et minimum.

Nabokommunen Flesberg har det enda verre. En KS-rapport beregner at den lille kommunen har et innsparingsbehov på 70-millioner.

Disse eksemplene er fra mitt område. Det er dagen situasjon. Så blir det lagt fram et statsbudsjett hvor kommune-Norge skal barberes helt. Det skal overføres penger fra til velferd i kommunene til en gigantisk investering i våpen og «forsvar».

Veslemøy Fjærdingstad

Prioriteringer

- Nå er antallet Robek-kommuner 21. Men i løpet av året tror vi det blir i hvert fall 30, sa kommunalminister Kjersti Stenseng (AP) da hun presenterte kommuneproposisjonen for 2026 og revidert nasjonalbudsjett for 2025 i Kommunenes Hus.

Hun er klar over at det er krevende tider for kommunene, men sa også at forsvar og beredskap blir hovedprioritet framover for regjeringen" Kommunal rapport



Velferd og statsbudsjettet

Statsbudsjettet «sparer» på alle de viktige velferdsområdene. Det gjelder sosialbudsjett, helsebudsjett, distriktspolitikk og overføringer til kommunene.

Arbeiderpartiet får kjeft fra alle hold, også sine egne, men ikke fra Høyre. Budsjettet legger lista så lavt at «tuttifutti-partiene» skal bli kjempefornöye om de forhandler tilbake halvparten. En strategi som gjør at du taper trygghet. Her er noen klipp vi har funnet. Det er langt fra komplett men viser retningen: I sosialbudsjettet kommer mange små «usynlige» kutt som rammer deg når du er som mest utsatt:

Engangsstønaden reduseres med 32 000. Rammer bl.a. studenter uten opptjening Fribeløpet som uføre kan tjene økes ikke fra 53 000 kroner.

Barnetrygden «fryses» (Prisjusteres ikke) Barnetrygden skal igjen med i inntekstgrunnlaget for beregning av sosialhjelp. Det ble feiret som et rødgrønt framskritt da det ble endret for fire år siden.

Distriktpolitikken reduseres dramatisk. *Eksempler*

- Ordningen med gratis ferger får store kutt
- I 109 kommuner fjernes ordningen med kutt i studiegjelda hvis du bosetter deg der.
- Satsinga på utbygginga av bredband er nedskalert.

Helsetjenestene og kommuneøkonomien er omtalt i egne artikler.

Helsevesenet og kommunene må kutte reelt i tilbudet

A. Specialisthelsetjenesten (Sykehusene): Utfordringen her er et misforhold mellom investeringskostnader og driftsmidler. Nye sykehusbygg fører til betydelige kapitalkostnader (renter og avskrivninger), som sykehusene må dekke over driftsbudsjettet. Dette betyr at midler flyttes fra pasientbehandling til betaling av gjeld.

• Faktiske Kutt: Mange helseforetak varsler kutt i antall årsverk. Eksempler inkluderer Oslo universitetssykehus (OUS), som planlegger å kutte rundt 200 årsverk innen 2026.

• Redusert Tilbud: Nedleggelse av spesifikke avdelinger, som deler av Ullevål sykehus hjerte-, lunge- og karavdeling, og utredninger om nedlegging av spesialtilbud ved mindre sykehus, er direkte konsekvenser av det økonomiske presset.

B. Kommunale Helse- og Omsorgstjenester: Kommuneøkonomien er under sterkt press, spesielt på grunn av demografi. Over 3 milliarder kroner av den totale budsjettstyrkingen for 2026 er beregnet å gå til å dekke rene demografikostnader. Dette etterlater et minimalt handlingsrom og tvinger kommunene til å prioritere det strengt lovpålagte.

Oslo kutter i skolehelsetjenesten

Regjeringen vil fjerne de øremerkede midlene til skolehelsetjenesten. Mange skoler har allerede bare én helsesykepleier per 600 elever, et urealistisk utgangspunkt (NRK, 2025).

Hvis pengene ikke lenger er øremerket, risikerer vi at helsesykepleiere blir et sparetiltak, og at elever mister et trygt sted å gå når livet er vanskelig. I følge Ann Karin Swang, leder av Helsesykepleierne i NSF, får fire av ti helsesykepleiere lønnen sin dekket av de øremerkede midlene. Hvis midlene fjernes, kan mange miste jobben (Sykepleien, 2025).

Vi trenger trygghet for barn og unge, ikke nedbygging. Jeg vet hvor viktig skolehelsetjenesten er, for jeg er selv sykepleier. Helsesykepleiere har taushetssplikt, og mange elever føler seg trygge når de kan snakke med dem. Det gjør det lettere å åpne seg om vanskelige følelser og utfordringer.

Skolehelsetjenesten er ikke et «ekstra tilbud». Den er en nødvendig del av elevenes hverdag. Her kan elever snakke om kropp, pubertet, mobbing, familie, stress, vonde tanker, vold, rus osv. Helsesykepleieren er ofte den første voksne mange tør å åpne seg for. Dette er ikke temaer som kan vente til kommunen har råd (NRK, 2025).

Skolehelsetjenesten kan fange opp problemer tidlig, før de vokser seg store. Å kutte her er å spare seg til større problemer senere, både menneskelig og økonomisk.

I tillegg kan dette også ramme unge med utfordringer som trenger omsorg og oppfølging på skolen. For eksempel har bruken av ADHD-medisin blant gutter mellom 13 og 17 år økt med 175 prosent siden 2004, viser tall fra Folkehelseinstituttet. I 2004 fikk rundt 2 prosent medisiner, mens andelen i 2023 var 5,5 prosent. Her viser det kraftig økning over flere år , i følge Heidi Aase ved FHI (NRK, 2024).

Zeynab Aljabry

Sentral sykehusavdeling legges ned: - Ubegripelig

1. september ble hjerte-, lunge- og karavdelingen på Ullevål sykehus nedlagt. Overleger på sykehuset mener det har satt beredskapen i spill.



Klipp fra aftenposten

• Rammer Forebygging: De største kuttene forventes i forebyggende tjenester – som helsestasjoner, skolehelsetjenesten og forebyggende psykisk helsearbeid – områder som er kritiske for fremtidig folkehelse, men som ikke er strengt lovpålagte.

•Personellkutt: Stramme budsjetter tvinger fram nedbemanning og ressursflytting fra andre sektorer (som oppvekst) til helse og omsorg, noe som i realiteten innebærer kutt i andre viktige kommunale tjenester.

Steven Crozier



Omstilling er ikke nok. Økte inntekter må også til, mener Bjørn Fauchald, leder for kommunedirektørutvalget i KS. Fra kommunal Rapport



Bodø
“Kommunaldirektøren i Bodø er lettet: Tror underskuddet bare blir på 148 millioner”



Målsetting

FOR er et politisk parti. De største grusomheter, tap av liv, undertrykkelser og nedverdigelser skjer under krig. Derfor har FOR kampen mot krig som hovedformål.

FN-paktens forbud mot bruk av militærmakt annet enn i selvforsvar, er det viktigste vernet småstater som Norge kan få. Likevel har Norge deltatt i en rekke kriger som er ulovlige ut fra FN-pakten de siste tiårene. Det har vi gjort ene og alene på grunn av vår allianse med USA i NATO. Målet har vært å forsvare USAs posisjon som verdens eneste supermakt, men effekten er at også andre stormakter bruker mer militærmakt for å fremme sine interesser. Skal Norge kunne bidra til å gjenreise folkeretten, må vi starte med et oppgjør med vår egen krigspolitikk.

Hvorfor Fred og Rettferdighet

Fordi vi trenger et parti som får fram den virkeligheten som de fleste i verden ser, men som norske medier og norske Stortingspartier skjuler.

Tanken om å etablere et nytt parti med navnet Fred og Rettferdighet, oppsto sommeren 2022. Selv om Rødt på det tidspunktet fortsatt offisielt var imot å levere våpen til NATOs proxykrig mot Russland i Ukraina, så vi hvilken vei det kom til å gå på landsmøtet i april 2023. Verken Rødt eller noen andre politiske krefter med en talerstol forsøkte å utfordre den offisielle fortellinga. Det var og er en fortelling om at krigen skyldes et uprovosert angrep fra Russland, som en klassisk imperialistisk erobningskrig fra det store landet i øst, som de andre landene i Europa må stå sammen for å forsvare seg mot.

Går vi utenfor Vesten, finner vi knapt et menneske som tror på denne fortellinga. Heller ikke utenfor Vesten er det mange som kjenner til hvordan vestlige politikere støttet voldelig opprør og styrtet en demokratisk valgt president i 2014. Få har også hørt om hvordan vestlige politikere systematisk motarbeidet Minsk II-avtalen fra 2015, som var ment å løse konflikten i Donbass gjennom at regionen skulle få selvstyre innenfor Ukraina. Det som gjør at folk utenfor Vesten skjønner at fortellinga om at krigen er en uprovosert angrepskrig fra Russland, er at de

forstår at den overordnede årsaken til krigen ligger i de vestlige stormaktenes ønske om å utvide sin kontrollzone i verden, og at NATO-utvidelse handler om det.

Det skjønner de fordi fra verden utenfor Vesten er det ingen som ser på NATO slik folk i Norge har fått det forklart, bokstavelig talt fra barnehagen, som en defensiv forsvarsallianse som kun skal forsvare medlemsland mot mulig angrep fra Sovjetunionen, og nå Russland. Når folk utenfor Vesten tenker på NATO, tenker de på bombinga av Jugoslavia i 1999, på bombinga av Libya i 2011, på okkupasjonen av Afghanistan fra 2001 til 2021. De vet også at USA er NATOs totalt dominerende stat, og at USA støtter Israel uforbeholdent, og at NATO derfor også har et nært samarbeid med Israel, spesielt på det militærteknologiske området.

Det at NATO har gjennomført bombekriger som ligger på utsiden av FN-pakten, er også noe mange nordmenn vet. «Men vi hadde god grunn. Vi måtte stoppe folkemord», sier mediene, politikerne, og derfor også folk flest. Nøyaktig samme begrunnelse brukte Russland for å gå inn i Ukraina i 2022. Ukrainske styrker bombet sivile boligområder i Donetsk. Det var ikke folkemord, men det var det heller aldri snakk om i Libya i 2011, eller i Kosovo i 1999. Påstandene om et

forestående folkemord var løgn, bevisst fabrikkert propagandaløgn, framsatt i den hensikt å rettferdiggjøre en folkerettsstridig angrepskrig som var motivert av imperialistiske målsettinger om utvidet territoriell kontroll.

Alle vet at USA støtter Israel, eller at USA invaderte Irak. «Men det var USA, ikke NATO», sier pressen, politikerne, og derfor også folk. Nei, når vi er alliert med USA, er vi med på det USA gjør, ikke bare moralsk, men materielt. I motsetning til Danmark, var Norge ikke med på USAs og Storbritannias invasjon av Irak i 2003. Det skapte nær en utenrikspolitisk krise. «Heldigvis» løste krisen seg ved at Norge i etterkant av invasjonen sendte bidrag til NATOs stabiliseringsstyrke i Irak, i etterkant av invasjonen. Og når det gjelder Israel, har Norge holdt seg til ren verbal kritikk. Ikke en eneste sanksjon er innført, og norske våpenkomponenter flyter fortsatt til Israel, via amerikanske produsenter.

Fortellingen om det gode defensive NATO og det uprovosert aggressive imperialistiske Russland, har gjennom tiår blitt sosialisert inn i den norske folkesjela. Det å utfordre dette verdensbildet, ved å føre inn de faktaopplysningene og de sammenhengene som blir skjult, framstår for flertallet foreløpig som fremmed. Det «samsvarer med Russlands narrativ», sies det, så derfor kan vi uten noe form for

bevis anklages for å være et redskap for russisk etterretning.

Man skulle tro at den norske eliten var fornøyd og beroliget over at vi bare fikk 0,3 prosent, men de er ikke det. De er bekymret. For de vet innerst inne at det vi sier IKKE er løgn. De vet at det vi sier ikke er Russlands narrativ, men narrativet som folk flest i det globale sør ser. Og de frykter at dette narrativet gradvis skal sive inn og påvirke folk flest i Norge. Det er farlig, fordi folk flest i Norge må være veldig motivert for å tåle de store ofrene vi skal bli bedt om framover. For det å videreføre proxykrigen mot Russland nå blir dyrt, veldig dyrt. Det er det resten av denne avisa handler om.

Og nettopp derfor er FOR avgjørende for alle som vil bevare velferden vår. Vi klarer ikke det ved bare å kjempe mot kuttene alene. Vi må også angripe det løgnaktige narrativet om det uskyldige defensive NATO og det aggressive imperialistiske Russland som legitimerer velferdskuttene vi står overfor. Det gjør FOR, og enn så lenge, *bare FOR*.

Mariell Lerand

Kan fregattene forsvare Norge?



En fregatter til milliarder pr stk, er bestilt på bakgrunn av langtidsplanen for forsvaret og forsvarsforliket

På forsvarrets forum diskuteres dette heftig.

– Type 26 er ikke det beste valget, slår Tor Ivar Strømmen, forsker og hovedlærer ved Sjøkrigsskolen, fast. Videre: – Det er et fartøy med én rolle. Det er spisset mot jakt på ubåter. Det er altså ikke multirollefregatter.

– Og i nær alle operasjoner i krigstid, så vil mangelen på områdeluftvern og kapasitet til å håndtere ballistisk og hypersoniske sjømålsmissil være svært viktig. En fregatt utan dette må operer i en styrke med slik kapasitet, eller kun i områder med begrenset lufttrussel.

I tilsvaret fra Jacob Børresen, pensjonert flaggkommandør med lang erfaring fra

Sjøforsvaret, står det:

«Når en norsk fregatt skal operere på havet i en krise- eller krigssituasjon, vil de aldri operere alene.»

Norge har ikke skip som kan beskytte disse båtene mot missiler. Det har USA og England.

Forestillingen om at Norge skal opptre selvstendig er altså ikke der. Fregattene blir

en integrert del av NATO sine innsatsstyrker (hangarskipsgrupper). Moxnes påstand om at forsvarsforliket skal gjøre oss mindre avhengig av USA/NATO er altså en ren bløff.

Hva gjør NATO sine flotiljer?

For tiden er Norges ene fregatt i sørkinehavet på NATOøvelse for å trene på angrep på Kina. Ellers deltar vi i (koalisjonen av frivillige) USAs bombing av Jemen. For å hindre at Jemen stopper Israels forsyninger. Altså en direkte støtte til Israels folkemord. Norge deltar bare med mannskaper da vi antakelig ikke har nok båter til å sende noen. Nå får vi det. Vi kan påregne at fregattene vil inngå i styrker som vil angripe land som Jemen, Iran og Kina. Og andre land i det globale sør som ikke «frivillig» lar NATOLand plyndre dem .

På Stortinget protesterer SV og Rødt på valg av verft bl.a. fordi verftet bruker flere Israelske underleverandører. Vel og bra, men hvorfor protesterer ingen på at Norge bruker enorme summer på å bygge skip som kommer til å bli brukt i NATO sine mange angrepskriger?

Hadde ikke Stortinget trengt et parti som var mot opprustningsvannvidet?

Fred i Palestina ?



FOR hilser slutten på den amerikansk-israelske massakren i Gaza velkommen. Likevel har vi liten tro på innholdet i avtalen, som Israel allerede bryter på daglig basis. Vi er enige med Dr. Ramzy Baroud i at 20-punkts «fredsplanen» leses «som en overgivelsesavtale» for å tvinge palestinerne «til å underkaste seg Israels mål i bytte mot mat og medisiner».

Israels historie med å bryte alle tidligere våpenhvileavtaler støtter FORs syn om at de nåværende manøvrene bare er en nødvendig pusterom for Israel og USA. Vi ser ingen tegn til at Israel og dets koloniale herre har noen intensjon om å tillate opprettelsen av en palestinsk stat, enn si en uavhengig palestinsk stat.

En rask titt på detaljene i «fredsplanen» etterlater ingen tvil om at palestinerne, hvis de blir avvæpnet og ubeskyttet, vil bli drevet bort fra sine gamle landområder en gang for alle. Det er for eksempel ingen garanti for at syke og sårede som reiser fra Gaza for å få medisinsk behandling, vil få lov til å returnere. Og mens Hamas gikk med på å returnere alle gjenværende gisler (de fleste, om ikke alle, er soldater i IDF), holder Israel fortsatt tusenvis av palestinere fengslet, de fleste av dem som administrative fanger, som ikke har begått noen forbrytelse og ikke er siktet for noe annet enn troen på at de kan begå en forbrytelse i fremtiden.

Som bosetterkoloni har Israel tydd til folkemord som et uunngåelig virkemiddel da 75 år med etnisk rensing ikke har lyktes i å knekke palestinerne kampvilje. Nesten 80 % av Gazas innbyggere er etterkommere av dem som flyktet eller ble fordrevet fra andre områder av Palestina i 1948. Israel okkuperte Gaza frem til 2005, da det «trakk seg ut», bare for å innføre en fullstendig beleiring av området frem til det nåværende folkemordet begynte.

Det faktum at den tidligere britiske statsministeren og ikke-tiltalte krigsforbryteren Tony Blair ble ansett av USAs president Trump som en passende kandidat til å «overvåke styringen av Gaza», avslører den gammeldagse koloniale tankegangen til USA og dets regionale vasallstater, som ikke bare inkluderer Israel, men også Saudi-Arabia, Jordan, Egypt og Qatar.

«Fredsplanen» svekker den internasjonale solidariteten med Palestina. Vi ser dette her hjemme, hvor de tidligere venstreorienterte politiske partiene bruker dette som en unnskyldning for å trekke tilbake sin åpenbart opportunistiske støtte til Palestina. De er nå alle fanget i en indre strid om hvem som skal få topplasseringen i forsøket på å dele makten med en regjering som allerede er skyldig i å støtte folkemord.

Drapene har kanskje stoppet, men folkemordet vil ikke ta slutt før de ansvarlige (inkludert europeiske myndigheter) blir stilt for retten, og ikke før Palestina er fritt, fra elven til havet.
Peter Eisenstein
Nestleder



Fra eksplosjonen i ammunisjons/sprengstoffabrikken i McEwen i Tennessee i oktober. Ingen overlevende. Trenger vi dette i Norge?

Nei til sprengstofffabrikk i Hurum

Kampen mot utbyggingsplanene for Chemring Nobel i Hurum er ikke en snever, partipolitisk sak. Når det planlegges en dramatisk økt industrialisere naturperlen Hurum-halvøya bare 25 minutters kjøretur fra Oslo, så er det noe som ALLE innbyggerne i Asker og rundt Indre Oslofjord må mobilisere mot. For dette vil gjelde hele befolkningen. Derfor må det mobiliseres for en bred front med ALLEpartier i kommunen Asker spesielt selvfølgelig, men ikke bare denne, slik at vi lykkes med å stoppe utbyggingen.

Dette er saken: Midt i indrefiletten i naturperlen Hurumlandet planlegges det en mega-fabrikk for produksjon av høyeksplosiver som inn i evigheten vil belaste natur og befolkning i Asker og indre Oslofjord. De små innfartsveiene mot Drammen, Oslo og Asker sentrum vil belastes med de farligste lastene vi kjenner til, i transport både til og fra fabrikkområdet.

Fabrikker vil øke presset på en sårbar kyststripe med sine ødeleggende utslipp. Og fabrikkens høy-eksplosive natur vil sette den store, sårbare befolkningen i Asker under mentalt stress selv i fredstid. Hva området vil bli belastet med i krigstid, sier seg selv.

Gir utbyggingen fordeler for Asker? Det loves 1000-arbeidsplasser, over tid, vel og merke. Men infrastrukturelle kostnader vil være en stor belastning for kommunebudsjettet som allerede er truet. Asker som en barnefamilievennlig kommune vil raskt få lav prioritet. De alvorlige belastningene vil ikke bare

gjelde i oppstarts- og byggefasen, men påvirke livet i kommunene i generasjoner fremover.

Kampen mot Chemring Nobels byggeplaner kan stoppes. Men sentrale myndigheter kan ikke påvirkes med mindre vi mobiliserer sterkt lokalt. Samlet. Det er mange mulige innfallsvinkler for kampen, der miljø, befolkning, naturopplevelser og rekreasjon er noen. Folkehelse-spørsmålet må veie tungt og kommuneøkonomi vil melde seg på. Det vil alltid være fristende å åpne opp for industri som lover arbeidsplasser og skatteinntekter. Men kostnadene denne gangen må ikke skjules bak fagre, men ulne løfter.

Kostnadene med Chemring Nobels planer er ikke bare omfattende og livs- og natur-truende. De vil i generasjoner påvirke befolkningens trygghet og liv. Det vil ha natur- og miljø-konsekvenser for livet i og rundt hele Oslofjorden. Og det vil senke forsiktighetskravene, snarere enn å høyne dem, noe vi er nødt til hvis vi vil beholde land og vann med en kvalitet som befolkningen trenger. Det er dette vi som politikere og samfunnsaktive må ha som mål hvis vi skal kunne tas på alvor.

Proessen med endelige avgjørelser i denne saken er ikke tydelige eller avklarte og kan forseres av de som er interessert i det for å unngå at motstanden modnes og styrkes. Derfor har vi ingen tid å miste i mobiliseringsarbeidet: i alle de impliserte kommune-salene, på torgene, i avisene og i sosiale medier.

John Y. Jones

Fred og Rettferdighet
<https://partiet-for.no/partiet/>
 Epost: partiet-FOR@proton.me
 Kontor: Olafiagangen 3 0188 Oslo
 Tlf: 48882198
 Innmelding: <https://partiet-for.no/shop/>



Krigsnasjonen

Det har vært ubehagelig å se hvordan landet vårt har blitt forvandlet til en krigsnasjon i løpet av de siste 30 årene. I stedet for å sende Tomahawk-missiler, som kan utløse atomkrig ettersom de må opereres av amerikanerne og kan bære atomvåpen, har Trumpvalgt å forhandle med Putin.

Noe de fleste nordmenn kanskje ikke vet – fordi mediene våre ikke ønsker å rapportere om det – er at et stort flertall av ukrainere også ønsker umiddelbare forhandlinger. Men i vår krigsnasjon blir et møte mellom Trump og Putin fordømt, ettersom våre politikere og medier mener at ønsket om diplomati og forhandlinger betyr at du er «pro-russisk» og en «Putinist». Første regel i krigspropaganda har alltid vært å anklage alle som kritiserer krigen for å støtte motparten.

Våre skattepenger har til og med blitt brukt til å finansiere NGO-er som i 2019 presset Zelensky til å gå bort fra fredsmandatet som 73 % av ukrainerne stemte for, og dermed gjorde krigen uunngåelig. Russland, som er verdens største atommakt, mener at de kjemper en overlevelseskrig mot NATO, og den eneste meningen vi har lov til å ha, er at Russland må beseires på slagmarken.

I løpet av de siste 30 årene har vi endret oss: Vi var en fredsnasjon som søkte fredeligeløsninger og fredelig sameksistens. Nå blir alle våre motparter fremstilt som en ny Hitler, og kun seier anses som veien til fred.

Til og med fredsprisen skal deles ut til dem som støtter regimeskifte og krig.

Krig er veien til fred.
Glenn Diesen

Krigsprisen

Nobelkomiteen turte ikke gi prisen til Donald Trump. Derfor gikk den til en av hans støttoppillere - Maria Corina Machado. Hun utmerker seg med å ønske amerikansk invasjon av Venezuela og med å være en sterk tilhenger av Benjamin Netanyahu samt støtte til folkemordet i Gaza. Hvor dypt går det ann å synke?

